

Назар ПРИЙМАК, 2003, м. Полонне, Хмельницька обл., Україна

«ЛЮДИНА ІЗ БОЖИМ ДАРОМ»

Людина – це прообраз Бога. Кожен із нас втілює у собі багато якостей. Усі ми різні: хтось щирий та добрий, хтось злий та ненависний. Саме ці відмінності між людьми і призводять до жахливих наслідків. Прикладом можна вважати Другу світову війну, котра забрала мільйони життів на землі. Це було жахливо. Але і в ті часи були люди, які своєю щирою душею допомагали знедоленим, пораненим, сиротам та усім, хто потерпав від цієї жахливої війни...

Згадуючи ту люту війну, жителі Теофіпольщини (Хмельницька область, Україна) завжди із глибокою повагою та гордістю розповідають про місцеву жительку села Воронівці (Теофіпольський район, Хмельницька область, Україна) Ганну Федорівну Цимбалюк – людину, котра за свій важкий життєвий шлях отримала сильний дар від Бога. Про її життя можна розповідати зі сльозами на очах, скільки всього пережила ця бідолашна жінка...

Війна застала її у дорозі. Вона поверталася із Одеси (Україна), де гостювала у сестри Наталії. 40 днів і 40 ночей вона йшла додому. По дорозі бачила усе: бомбардування, розстріли мирного населення, знущання окупантів над людьми... Зустрічаючи солдат, що йдуть на фронт, вона шукала серед них своїх двох синів, яких забрали на війну. І ось вона уже у селі. Наближаючись до хати, вона одразу побачила чергу людей, які стояли біля дверей. Усі вони хотіли її допомоги. Зайшовши до оселі, Ганна сіла край столу та стала приймати людей, крізь себе вона пропускала їхній біль, але намагалася допомогти кожному з них. Господь нагородив її даром зцілювати від хвороб людей і тварин, відчувати по фото долю людини. Вона збирала трави, засушувала, заварювала та поїла

ними людей. Під час визволення села, Ганна врятувала не одну сотню поранених. Одного разу, коли сходило сонце, до її хати під'їхала чорна машина, з неї вийшла жінка. Увійшовши на подвір'я Ганни, вона постукала у двері. Ганна занепокоїлася, але відчинила - жінка ввійшла до хати і попросила дозволу присісти. Вони сіли за стіл і гостя протягнула фото, на якому був зображений гарний чоловік у військовій формі. Вона хотіла дізнатися: чи живий її чоловік, котрий уже цілий рік не пише їй листів. Узявши фотокартку до рук, Ганна відчула сильний біль у коліні та схопилася за нього. Її серце тремтіло. Перелякана жінка запитала Ганну, чи все із нею в порядку. Вона лише промовила: «Запам'ятай сьогоднішню дату, твій чоловік живий, але мене досі не покидає жахливий біль у коліні. Зачекай мене тут», - промовила вона. Узявши фото, вона пішла до іншої кімнати, яка вся, із полу до стелі, була завішена іконами. Ганна дістала старий молитвослов, стала на коліна і почала молитися за здоров'я раба Божого Григорія. Майже годину вона слізно благала Бога, щоб той зберіг його та подарував зцілення. Лише після того, як її серце заспокоїлося, вона вийшла з кімнати і промовила: «Не хвилюйся, усе з ним буде гаразд». Гостя подякувала та, вийшовши із хати, сіла в машину. Автомобіль почав від'їжджати. Глянувши в слід автомобіля, цілительку відчула, що вона проводить когось рідного та близького. Заспокоївшись, Ганна пішла до хати. Ця історія отримала своє продовження лише у повоєнному 1946 році. У зимову хуртовину до хати жінки знову приїхала чорна машина. Із неї вийшла уже знайома їй жінка та мужній військовий. Вони зайшли до оселі, і чоловік запитав у дружини: «Це вона?». «Так, вона», - відповіла жінка. Тоді полковник став перед нею на коліна і промовив:

«Звідки Ви дізналися? Якраз, коли моя дружина їздила до Вас, мені робили складну операцію на коліні, шансів на життя було мало, адже я втратив дуже багато крові. Під час наркозу я бачив перед очима світло, я зрозумів, що вже покидаю цей світ. І раптом перед моїми очима постала

старенька жінка, яка стоїть на колінах перед іконами і з щирою молитвою звертається до Бога. Я дивився на неї і плакав, адже вона молилася за мене... І раптом я почув голос, який промовив: «Тобі ще рано, молитва цієї жінки захистить тебе...». Після цих слів я прокинувся і побачив палату військового госпіталю. Повернувшись з фронту, я розповів своїй дружині про це, і вона запитала, коли це було. Коли я сказав число та місяць, моя дружина ніби отримала удар електричним струмом. Саме того числа та місяця вона їздила до Вас. І тоді вона мені усе розповіла. Дізнавшись це, я вирішив негайно їхати до Вас. Дякую, Ганно, Ви моя рятівниця, побачивши Вас я зрозумів, що саме цю жінку я бачив під час наркозу. Саме вона молилася перед Всевишнім за мене.»

Чоловік заплакав та припав до ніг жінки. Ганна ледве трималася на ногах, її охопили сльози, вона обіймала цього військового як рідного сина, якого не змогла вберегти. Вони довго стояли, обнявшись, та плакали. Ганна відчувала весь той біль, який пережив цей чоловік, а він відчував від неї щире тепло та любов, які колись у дитинстві могла дати лише мама.

Буває так, що людське тепло та щирість врятує чиєсь життя. Одним із таких прикладів і є випадок із життя Ганни Федорівни Цимбалюк. Розповідаючи про її життєвий шлях, я можу сказати: «Дякуємо, що Ви жили у цьому світі! ».

